

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดให้นักเรียนตั้งแต่ระดับประถมศึกษาตอนปลายขึ้นไปเรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาบังคับสามัญตามหลักสูตรประโยคประถมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2503 (กรมวิชาการกระทรวงศึกษาธิการ, 2511 : 10) แต่ผลที่ได้รับไม่เป็นที่น่าพอใจเพราะมีปัญหาหลายอย่างที่แก้ไขไม่ได้ ใน พ.ศ. 2518 กระทรวงศึกษาธิการจึงมีดำริที่จะยกเลิกการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา ดังนั้น ในหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 จึงไม่ได้กำหนดให้มีการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับนี้เลย แต่กำหนดให้เป็นวิชาเลือกในระดับมัธยมศึกษาแทน (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2526 : 6) การจัดการศึกษาเช่นนี้ได้ก่อให้เกิดการวิพากษ์วิจารณ์ และเกิดปฏิกิริยาเชิงคัดค้านจากบุคคลหลายฝ่ายเช่นสื่อมวลชน นักการศึกษาครูอาจารย์ ตลอดจนบุคคลทั่วไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเรียกร้องของผู้ปกครองให้มีการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาต่อไปทำให้กระทรวงศึกษาธิการจะต้องยอมตามกระแสธารนี้โดยมีคำสั่งกรมวิชาการที่ 520/2523 ลงวันที่ 3 พฤศจิกายน พ.ศ. 2523 ให้มีการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาต่อไป โดยให้เพิ่มเวลาเรียนอีกสัปดาห์ละ 5 ชั่วโมง และจัดให้เป็นวิชาเลือกสำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 - 6 ในกลุ่มประสบการณ์พิเศษซึ่งเป็นการเปิดโอกาสให้โรงเรียนสามารถจัดวิชาภาษาอังกฤษ หรือ วิชาชีพที่เกี่ยวข้องกับการดำรงชีพให้นักเรียนได้เรียน โดยโรงเรียนสามารถเลือกสอนวิชาใดวิชาหนึ่งเพิ่มเติมจากการจัดการเรียนการสอนมวลประสบการณ์ 4 กลุ่ม คือ กลุ่มทักษะที่เป็นเครื่องมือการเรียนรู้ ประกอบด้วยภาษาไทยและคณิตศาสตร์ กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย และกลุ่มการทำงานพื้นฐานอาชีพ และในการสอนวิชากลุ่มประสบการณ์พิเศษ หลักสูตร เน้นการจัดการเรียนการสอนที่เป็นกระบวนการ โดยเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และเกิดทักษะในกระบวนการต่าง ๆ เพื่อที่จะนำความรู้และประสบการณ์ที่ได้จากการเรียนไปใช้ในการดำรงชีวิต ครูจะต้องสอนให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติจริง จนเกิดทักษะและความชื่นชมที่ได้ปฏิบัติ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2533)

การเปลี่ยนแปลงนี้เริ่มใช้ตั้งแต่ปีการศึกษา 2525 จนถึงปัจจุบัน แต่ในปี พ.ศ. 2533 หลักสูตรดังกล่าวได้รับการปรับปรุงและกำหนดจุดประสงค์ทั่วไปในวิชาภาษาอังกฤษ ดังนี้

1. ให้มีความเข้าใจในหลักเกณฑ์การใช้ภาษาอันเป็นพื้นฐานในการเรียนภาษาอังกฤษ
2. ให้มีทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียน ที่จะช่วยให้ใช้ภาษาในการสื่อสารได้ตามความเหมาะสมแก่วัย

3. ให้มีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษอันเป็นภาษาสากล รวมทั้งมีนิสัยรักการอ่าน และการแสวงหาความรู้เพิ่มเติม
4. ให้เห็นแนวทางในการนำภาษาอังกฤษไปใช้ประโยชน์

ภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาเป็นวิชาเลือกในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6 ในการจัดการเรียนการสอน มุ่งให้นักเรียนมีความรู้และทักษะในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ตามวัยและศักยภาพ การจัดทำสื่อและกระบวนการสอนจึงต้องเน้นทักษะสัมพันธ์

จากผลการวิจัยและข้อค้นพบของผู้เชี่ยวชาญแสดงให้เห็นถึงจุดอ่อนของการสอนภาษาอังกฤษบางประการ กล่าวคือนักเรียนเรียนภาษาอังกฤษแล้วไม่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้เท่าที่ควร หรืออาจกล่าวได้ว่าแทบจะใช้ไม่ได้เลย

ในขณะเดียวกันผลงานวิจัยใหม่ ๆ ยืนยันว่าภาษาอังกฤษมีความจำเป็นต่อการพัฒนาประเทศให้ได้ก้าวสู่ประชาคมโลก (สุพัฒน์, 2533) ผู้ปกครอง ตลอดจนความจำเป็นในสังคมปัจจุบันก็ยังต้องการให้นักเรียนได้เรียนภาษาอังกฤษ และที่น่าสังเกตคือ ผู้บริหารระดับสูงของประเทศก็เริ่มสนใจและกระตุ้นให้เกิดการเปลี่ยนแปลงด้านนี้อยู่เช่นกัน

สรอรรถ (2533) กล่าวว่า ... น่าจะมีการพัฒนาการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียน เพราะประเทศไทยกำลังพัฒนาเป็นประเทศอุตสาหกรรม ภาษาอังกฤษจึงน่าจะมี ความสำคัญเพิ่มขึ้น และต้องการให้กระทรวงศึกษาธิการกำหนดนโยบายที่แน่นอนในเรื่องนี้ โดยเน้นให้สอนภาษาอังกฤษควบคู่ไปกับภาษาไทย นอกจากนั้นยังต้องการให้มีการสอนภาษาอังกฤษที่เป็นมาตรฐานเดียวกัน และควรจะเริ่มสอนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พร้อมกัน แต่ต้องมีการ ศึกษาขีดความสามารถของเด็กประกอบด้วย โดยขอให้มีการศึกษาข้อมูลอีกครั้งหนึ่ง ...

รุ่ง (อ้างถึงใน ศึกษานิเทศก์คณะกรรมการการศึกษาเอกชน, 2533) ได้เสนอแนวทางการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนเอกชนว่าเป็นสิ่งจำเป็นและต้องมีการสอน และควรจัดแบ่งเป็น 3 ระดับคือ ระดับอนุบาล เป็นการเรียนเพื่อเตรียมความพร้อม ระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาเป็นการเรียนเพื่อการสื่อสาร และระดับอาชีวศึกษา เป็นการเรียนเพื่อประกอบอาชีพในลักษณะภาษาอังกฤษธุรกิจ โดยให้จัดทำหลักสูตรที่เหมาะสมและสอดคล้องกัน

ดังนั้นเพื่อให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้ได้ผลตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรและสอดคล้องกับความต้องการของสังคมจึงได้มีผู้ศึกษาและคิดค้นรูปแบบวิธีสอนต่าง ๆ เช่น

Doughty and Pica (1986) ได้กล่าวถึงสภาพการสอนภาษาอังกฤษปัจจุบันว่า จากความพยายามที่จะสอนภาษาอังกฤษให้อยู่ในลักษณะของการสอนเพื่อการสื่อสารนั้น

ได้นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงการสอนในชั้นเรียนต่าง ๆ เพื่อที่จะสนองความต้องการของนักเรียน ตลอดจนทำให้นักเรียนรู้สึกสนใจที่จะเรียน เช่น มีการเปลี่ยนแปลงในเรื่องของสื่อการสอน กิจกรรมในการเรียนการสอน กล่าวคือ แทนที่จะสอนโดยใช้บทเรียนในหนังสือซึ่งอยู่ในลักษณะที่มีการควบคุมการปฏิสัมพันธ์ (interaction) ทางภาษาของนักเรียนสูง ครูก็เริ่มหันมาจัด กิจกรรมการสอนโดยใช้วิธีการแบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็นกลุ่มเล็ก ๆ หรือจัดกิจกรรมเป็นคู่ เพื่อ ต้องการให้นักเรียนฝึกใช้ภาษา ดังนั้น การสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันจึงไม่ได้เป็นเพียงการ สอนในเรื่องของกฎเกณฑ์ไวยากรณ์เท่านั้น แต่เป็นการจัดกิจกรรมหรือให้งาน (task) แก่ นักเรียนทำเพื่อฝึกการใช้ภาษาด้วย ได้มีผู้เสนอแนวทางในการสอนภาษาอังกฤษแบบการ สื่อสารมากมาย เช่น Littlewood (1978) ได้กล่าวถึงวิธีการสอนแบบการสื่อสารนี้ว่าควร จะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนใช้ภาษาในลักษณะจริง ๆ ครูจะฝึกการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในสถาน- การณ์ที่เป็นจริง สื่อการสอนที่นำมาใช้นั้นได้รับการดัดแปลง และเนื้อหาต้องมีการปรับปรุง และจัดออกมาในหลาย ๆ รูปแบบ เช่น การให้นักเรียนทำงาน เล่นเกม ในลักษณะที่เป็นการ สื่อสารกัน การจัดสถานการณ์หรือการสวมบทบาท และการนำหลัก information gap ของ Johnson มาใช้ ซึ่งความคิดของ Littlewood นี้ก็สอดคล้องกับความคิดของ Alexander (1979) ที่กล่าวว่า การสอนนั้นจะต้องทำให้นักเรียนสามารถโต้ตอบโต้ทันที หรือถ่ายโอนความรู้นำไปใช้ ในสถานการณ์ชีวิตจริง เขาชี้ให้เห็นว่าการถ่ายโอนข้อมูลนี้อาจเกิดขึ้นในลักษณะที่มีการเล่น เกมทางภาษา การให้งานต่าง ๆ ทำการสวมบทบาทสมมุติ ซึ่งนักเรียนจะต้องโต้ตอบความคิด ของตนเอง อีกบุคคลหนึ่งที่ให้แนวความคิดในการสื่อสารคือ Johnson (1982) เขาได้แสดง ความคิดเห็นว่าในการสอนภาษาเพื่อให้เกิดขบวนการสื่อสารนั้น นักเรียนจะต้องได้รับการฝึก ในลักษณะของการให้งานปฏิบัติ (task oriented) ซึ่งก็คือการจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้ฝึกใช้ ภาษา เพราะสิ่งนี้จะช่วยให้เกิดความคล่องตัวในกระบวนการสื่อสาร (fluency in communication) และเป็นสิ่งที่จะทำให้เกิดการใช้ภาษาที่มีความหมาย (actual meaning) เขายังได้กล่าวอีกว่าความสำเร็จและล้มเหลวของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารอยู่ที่ว่า ในการ สอนนั้นครูได้จัดงานต่าง ๆ ให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาหรือไม่

การสอนภาษาตามแนวการสื่อสารนั้นมุ่งไปในทางการฝึกใช้ภาษาตามหน้าที่ของภาษา โดยตรง มากกว่าการท่องจำกฎเกณฑ์ และการสอนไวยากรณ์ก็ต้องสัมพันธ์กับการฝึกใช้ ภาษาทั้ง 4 ทักษะด้วย แต่เนื่องจากแนวการสอนเพื่อการสื่อสารเพิ่งจะมาตื่นตัวในการสอน ภาษาอังกฤษในประเทศไทย แบบเรียนต่าง ๆ ที่ใช้อยู่ก็ยังคงเป็นแบบเรียนที่เน้นหนักในการ สอนโครงสร้างทางไวยากรณ์ บางเล่มก็เสนอแนวการสอนตามหัวข้อไวยากรณ์ และในเรื่อง เกี่ยวกับแบบเรียนนี้ The Council of Europe (1973) ได้แสดงความคิดเห็นว่าบทเรียนใน หนังสือนั้นไม่ควรจัดตามหัวข้อไวยากรณ์ ซึ่งจะมีผลให้ผู้เรียนเรียนรู้ไวยากรณ์ต่างประเทศมาก กว่า การใช้ภาษาต่างประเทศจริง ๆ นอกจากนั้นการสอนก็ไม่ควรสอนตามหัวข้อไวยากรณ์

เพราะไม่เกิดผลดี เนื่องจากครูจะให้ความสำคัญต่อหัวข้อไวยากรณ์เหล่านี้เท่า ๆ กัน ซึ่งผิดหลักการนำไปใช้ เพราะไวยากรณ์แต่ละหัวข้อนั้นจะมีโอกาสในการใช้ไม่เท่าเทียมกัน จากแนวความคิดนี้เองทำให้เป็นที่หนักใจแก่ครูผู้สอนภาษาอังกฤษมาก เพราะครูเองก็มักจะสอนโดยยึดตำราเป็นหลัก และไม่ค่อยมีความรู้ในเรื่องการสอนภาษาอังกฤษในแง่การสื่อสารมากนัก และแบบเรียนส่วนใหญ่ก็ยังคงอยู่ในรูปแบบเดิมคือ มีการสอนบทเรียนเป็นหัวข้อทางไวยากรณ์ และมีการฝึกภาษา (drills) ต่าง ๆ ที่ไม่มีความหมาย อย่างไรก็ตาม Johnson (1982) ก็ได้แนวความคิดว่า การสอนแบบ communicative approach นั้นก็ได้ปฏิเสธว่าจะมีการฝึกภาษา (drills) รูปแบบของภาษาไม่ได้ การที่จะให้นักเรียนจำรูปแบบของการใช้ภาษานั้น การฝึกภาษา (drills) ก็ยังคงจำเป็นอยู่ แต่ข้อสำคัญอยู่ที่ว่าครูจะอย่างไรให้มีการฝึกภาษา (drills) รูปแบบหรือโครงสร้างทางไวยากรณ์นี้อย่างมีความหมาย ทำอย่างไรจะให้อยู่ในลักษณะของการสื่อสาร ดังนั้น ถ้าครูรู้หลักการและแนวทางการสอนเพื่อการสื่อสาร ตลอดจนรู้เทคนิควิธีในการสอนเพื่อการสื่อสารอย่างดีแล้ว ครูก็สามารถเสริมหรือปรับลักษณะบทเรียนที่เน้นการฝึกโครงสร้างทางไวยากรณ์แบบเดิมให้มาอยู่ในรูปแบบของการสื่อสารได้ไม่ยากนัก

ในรอบ 10 ปีมาการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (communicative approach) ได้รับการยอมรับกันอย่างกว้างขวางว่าเป็นวิธีการที่จะช่วยให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารได้ เพราะการสอนภาษาตามแนวการสอนนั้นเน้นความคล่องในการใช้ภาษา (fluency) แต่ไม่ละเลยความถูกต้องของการใช้ภาษา (accuracy) ในขณะเดียวกันก็มุ่งเน้นที่จะฝึกใช้ภาษาตามหน้าที่ของภาษาโดยตรงมากกว่าการท่องจำกฎเกณฑ์ การมุ่งเน้นที่หน้าที่ของภาษานี้คือการที่ผู้สอนเน้นความสำคัญของสถานการณ์ (setting) และบทบาท (role) ของผู้ใช้ภาษา ตลอดจนการรู้จักเลือกใช้ภาษาที่เหมาะสมกับสถานการณ์และสังคม การจัดการเรียนการสอนในลักษณะดังกล่าวคือการให้ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาในลักษณะจริง ในสถานการณ์ที่เป็นจริง โดยการจัดสร้างสถานการณ์หรือกิจกรรมหลาย ๆ รูปแบบ ซึ่งกิจกรรมดังกล่าวจะช่วยให้นักเรียนสามารถติดต่อสื่อสารกันและรู้จักถ่ายโอนประสบการณ์ที่ตนเองพบเห็นในห้องเรียนไปสู่สถานการณ์จริงในชีวิตประจำวันได้ (Littlewood, 1981)

แต่การที่ครูผู้สอนจะจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้บรรลุเป้าหมายดังกล่าวได้นั้นจำเป็นจะต้องได้รับการฝึกอบรมชี้แนะแนวทางต่าง ๆ ซึ่งในเรื่องนี้ผู้วิจัยมีความเห็นว่า การรู้จักและสามารถสร้างแผนการสอนตามหลักการของ Glaser (อ้างถึงใน สมถวิล, 2526) เป็นแผนการสอนที่ชัดเจนน่าจะเหมาะสมสำหรับการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสาร โดยเฉพาะการสอนในระดับประถมศึกษา ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะสร้างกิจกรรมเพื่อการสื่อสารระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ตามเนื้อหาในหนังสือแบบเรียนที่ใช้ในโรงเรียน โดยยึดวัตถุประสงค์เชิงหน้าที่ของภาษาและวางแผนการสอนอย่างชัดเจนเพื่อให้เป็นแนวทางประกอบการพิจารณาหลักเกณฑ์การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับครูระดับประถมศึกษาต่อไป

1.2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนด้วย วิธีสอนแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษา ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร กับ วิธีการสอนแบบปกติ

1.3 สมมติฐานในการวิจัย

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ภาษา ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สูงกว่า ผลสัมฤทธิ์ของ นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบปกติ

1.4 ขอบเขตการวิจัย

1.4.1 ประชากร คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประชาอุปถัมภ์ ถนนประชาชื่น อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี

1.4.2 ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ คือ วิธีสอน ซึ่งมี 2 วิธี คือ วิธีสอนแบบกิจกรรมเพื่อการสื่อสารและวิธีสอนแบบปกติ

ตัวแปรตาม คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

1.5 นิยามคำศัพท์

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นิยามคำศัพท์ไว้ ดังนี้

1.5.1 วิธีสอนแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษา ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร หมายถึง วิธีสอนตามแผนการสอนแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษา ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

1.5.2 แผนการสอนแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษา ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร หมายถึง แผนการสอนภาษา ภาษาอังกฤษสำหรับครูผู้สอนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่สร้างโดยยึดจุดประสงค์การเรียนรู้เชิงหน้าที่ของภาษา ที่ปรากฏในหนังสือ English Is Fun เล่ม 2 จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม เนื้อหาและขั้นตอนการสอนโดยละเอียด ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจำนวน 36 แผนเพื่อใช้ในการสอนกลุ่มทดลอง

1.5.3 กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร หมายถึง รูปแบบกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ช่วยให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารโดยหมายรวมถึงสื่อประกอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อให้บรรลุตามจุดประสงค์เชิงหน้าที่ของภาษาที่ได้กำหนดไว้ โดยนักเรียนจะได้รับมอบหมายให้ทำงานอย่างใดอย่างหนึ่งซึ่งจะเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาตามหน้าที่ของภาษา และใช้ได้ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์ นอกเหนือไปจากการเรียนรู้กฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ โดยมุ่งเน้นที่ขั้นการฝึกปฏิบัติกิจกรรมในลักษณะ information gap และเป็น two-way communication เช่น การเล่นเกมทางภาษา การแก้ปัญหา การแสดงบทบาทสมมติ เป็นต้น ซึ่งกิจกรรมนี้จะประกอบด้วยสถานการณ์ เหตุผลที่เรียนภาษาและสอดคล้องวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา นักเรียนเป็นผู้ฝึกปฏิบัติโดยครูเป็นเพียงผู้คอยช่วยเหลือ ภาษาที่ใช้เป็นภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ซึ่งแตกต่างจากกิจกรรมที่มีในหนังสือคู่มือครู

1.5.4 วิธีสอนแบบปกติ หมายถึง วิธีการสอนตามแผนการสอนที่ปรากฏในหนังสือคู่มือครูของหนังสือ English Is Fun เล่ม 2

1.5.5 กลุ่มทดลอง หมายถึง กลุ่มนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

1.5.6 กลุ่มควบคุม หมายถึง กลุ่มนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ

1.5.7 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนความแตกต่าง ของ คะแนนผลการสอบหลังเรียน และคะแนนผลการสอบก่อนเรียน

1.5.8 ผลการสอบก่อนเรียน หมายถึง คะแนนผลการสอบก่อนเริ่มการทดลองสอน (pre-test) ที่ได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

1.5.9 ผลการสอบหลังเรียน หมายถึง คะแนนผลการสอบหลังการทดลองสอน (post-test) ที่ได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

1.5.10 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หมายถึง แบบทดสอบที่วัดความสามารถในการใช้ภาษาในการสื่อสารโดยยึดจุดประสงค์เชิงหน้าที่ของภาษา ซึ่งครอบคลุมทั้ง 4 ทักษะคือ การฟัง การพูด การอ่าน และ การเขียน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.6.1 ได้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารซึ่งมีประสิทธิภาพเสริมหนังสือ English is Fun เล่มที่ 2

1.6.2 ได้แนวทาง การสร้างและวางแผนการสอน กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารให้สอดคล้องกับโครงสร้างเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษเล่มอื่น ๆ และระดับอื่น

1.6.3 เป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้าวิจัย ที่เกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร